Eukarisztikus csoda, amely Claudio Gatti püspök által celebrált misén történt Rómában, Olaszországban.

TÖRTÉNET:

2000. június 11-én, Pünkösd ünnepén, miközben a szentmisét celebráltam az „Eukarisztia Anyja” templomban, egy nagy eukarisztikus csoda történt.

Éppen befejeztem a kenyér konszekrációs formulájának elmondását, amikor az ostyából vér kezdett szivárogni.

Számomra megállt az idő. Lehajoltam az ostya fölé, amelyet a kezeim között tartottam, és néztem az isteni vért, amint az szétterjedt az ostya nagy részén.

Mozdulatlanul álltam egy olyan időtartamig, amely a jelenlévőknek végtelennek tűnt, mert azt hitték, rosszul vagyok, mivel az arcomon lenyűgöző sápadtság és erős pír váltakozott.

Amikor kissé magamhoz tértem, lassan felemeltem az ostyát.

A jelenlévők körében nagy izgalom támadt, de minden mély összeszedettség és élénk részvétel légkörében zajlott.

Miközben leeresztettem a véres ostyámat, a paténán megláttam két másik nagy ostyát, amelyek – amint azt később az Eukarisztia Anyja mondta – megmenekültek a megszentségtelenítéstől, és eljutottak a csodahelyre, mert „a püspök, a látnok és a közösség tagjai nagyon szeretik az Eukarisztia és készek az életüket adni annak védelmében”.

Miután elmondtam a bor konszekrációs formuláját és felemeltem a kelyhet, magamhoz vettem a paténát, amely az általam konszekrált, vérrel pettyezett ostyát és a másik két, a megszentségtelenítéstől megmentett ostyát tartalmazta, és végigmentem a templom padjai mentén, hogy a jelenlévők közelről láthassák őket, meggyőződjenek az esemény hitelességéről, érezzék a vérrel pettyezett ostyából áradó illatot, és a jövőben tanúságot tegyenek a megtörtént csodáról.

Amikor megtörtem a kenyeret, a vér tovább csepegett a jelenlévők szeme láttára. Bár sajnáltam, meg kellett ennem a vérrel pettyezett ostyámat, ahogyan azt a szentmise celebrálására vonatkozó utasítások IV. fejezetének 113-116. szabályai előírják, amelyek a misekönyvben találhatók.

A szentáldozás során megízleltem Jézus vérének édes ízét, és erős meleget valamint intenzív illatot éreztem, amely betöltötte a bensőmet.

Ezzel az utolsó nagy eukarisztikus csodával Isten pecsétet tett az összes korábbi csodára, amelyeket az Egyház nagy emberei elutasítottak, akik tudni akarták annak a papnak a nevét, aki konszekrálta azokat az ostyákat, amelyeket Jézus, a Szűzanya, a szentek és az angyalok a csodahelyre szállítottak, beleértve azokat a számos ostyát, amelyek vért ontottak.
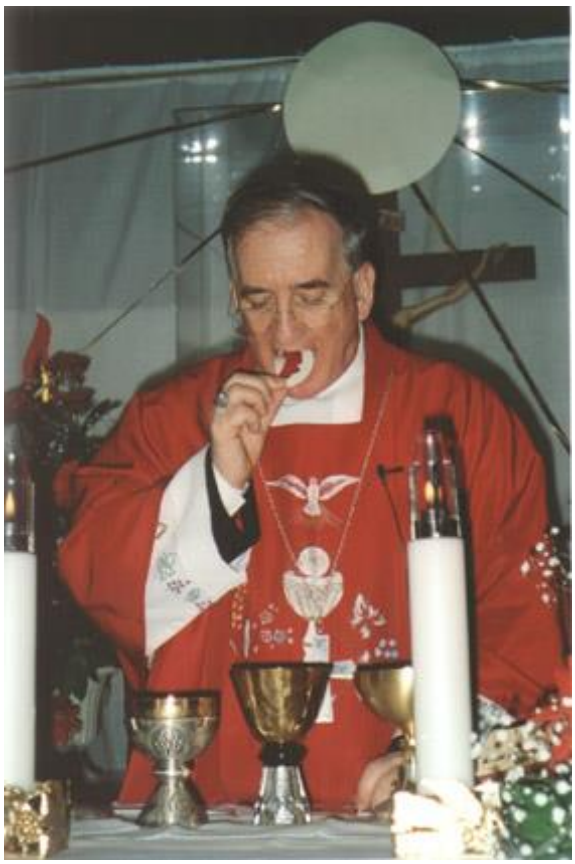
Ahogyan János látta a vért és a vizet kifolyni Jézus átszúrt oldalából, úgy én, Isten által felszentelt püspök, Marisa Rossi látnok és sok más ember láttuk a vért kifolyni az általam konszekrált ostyából, és az apostollal együtt mondhatjuk: „Aki látott, tanúságot tesz róla, és az ő tanúsága igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek.” (Jn 19,35)